

Sygn. akt II Cz 216/14

POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2014 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny - Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Irena Dobosiewicz/spr./

Sędziowie: SO Janusz Kasnowski

SO Aurelia Pietrzak

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2014 roku w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku wierzyciela: (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T.**

przeciwko dłużnikom: **P. F., E. F.**

o egzekucję świadczenia pieniężnego

na skutek zażalenia dłużników na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 24 lutego 2014 roku, w sprawie sygn. akt XII Co 12617/13

postanawia:

oddalić zażalenie.

Na oryginale właściwe podpisy

II Cz 216/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy postanowieniem z dnia 24 lutego 2014 roku oddalił skargę dłużników na czynność Komornika w przedmiocie umorzenia postępowania i obciążenia dłużników opłatą egzekucyjną w wysokości 6226,11 zł/punkt 1/ oraz oddalił wniosek o obniżenie przedmiotowej opłaty /punkt 2/.

Dłużnicy wnieśli skargę na czynności Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w C. - M. W. z dnia 2 grudnia 2013 r. w przedmiocie obciążenia dłużników opłatą stosunkową z art. 49 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji. W uzasadnieniu skargi podnieśli, iż wierzyciel prowadził egzekucję na podstawie nakazu zapłaty wydanego na podstawie weksla. Na skutek zarzutów wniesionych przez pozwanych Sąd Okręgowy w Toruniu I Wydział Cywilny w postanowieniu z dnia 7 czerwca 2013 r. sygn. akt I Nc 26/13 wstrzymał wykonanie nakazu z dnia 14 lutego 2013 r. Na wniosek pozwanych komornik zawiesił postępowanie egzekucyjne. Sąd Okręgowy w Toruniu postanowieniem z dnia 25 listopada 2013 r. sygn. akt I C 1401/13 uchylił nakaz zapłaty z dnia 14 lutego 2013 r. umorzył postępowanie bowiem strony zawarły ugodę. W związku z tym wierzyciel złożył wniosek o umorzenie postępowania egzekucyjnego. Komornik na podstawie art. 49 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji obciążył dłużników opłatą stosunkową obliczoną również od pozostałego do wyegzekwowania świadczenia. W ocenie skarżących naliczenie opłaty stosunkowej w wysokości 6.226,11 zł nie miało swego uzasadnienia, bowiem na skutek zawartej między stronami ugody i na skutek uchylecia nakazu zapłaty, na dzień wydania postanowienia o umorzeniu

postępowania egzekucyjnego nie pozostała żadna kwota do wyegzekwowania. Zatem wierzycielowi nie przysługiwało żadne wymagalne roszczenie na dzień złożenia wniosku o umorzenie postępowania egzekucyjnego. Skarżący na poparcie swojego stanowiska powołali się na orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wydane w sprawie P 13/11. W przypadku nieuwzględnienia skargi skarżący wniesli o miarkowanie opłaty poprzez uchylenie opłaty naliczonej na podstawie art. 49 ust. 2 o komornikach sądowych i egzekucji.

Ustosunkowując się do powyższej skargi Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w C.- M. W. wniósł o jej oddalenie. W uzasadnieniu podał, iż po wszczęciu egzekucji i dokonaniu czynności egzekucyjnych wierzyciel w dniu 28 listopada 2013 r. złożył wniosek o umorzenie postępowania egzekucyjnego. Zgodnie z przepisem art. 49 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji komornik ustalił koszty w zakresie opłaty stosunkowej. Stosownie bowiem do normy art. 49 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela, komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 5% wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania, jednak nie niższej niż 1/10 i nie wyższej niż dziesięciokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Komornik podał, iż na dzień umorzenia postępowania wartość świadczenia pozostałego do wyegzekwowania w sprawie stanowiła kwotę 124.522,11 zł, a przeciętne wynagrodzenie miesięczne zgodnie z art. 33 ust. 1 powołanej ustawy wynosi 3.080, 84 zł.

W ocenie komornika opłata stosunkowa została naliczona na podstawie art. 49 ust. 2 ukse w sposób prawidłowy i zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Sąd Rejonowy wskazał, iż postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 1130/13 zostało wszczęte na wniosek wierzyciela (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T., złożony w dniu 2 maja 2013 r. Podstawą egzekucji w powyższej sprawie prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w C.- M. W. stanowił nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w Toruniu z dnia 14 lutego 2013 r. w sprawie o sygn. akt I Ne 26/13, zaopatrzony w klauzulę wykonalności w dniu 18 kwietnia 2013 r. Ostatecznie Sąd Okręgowy w Toruniu w sprawie o sygn. akt I C 1401/13 z uwagi na zawarcie ugody między stronami uchylił nakaz zapłaty z dnia 14 lutego 2013 r. i umorzył postępowanie.

Sąd Rejonowy zaznaczył, że kwestią wymagającą rozstrzygnięcia była zatem okoliczność, czy wobec uchylenia nakazu zapłaty, stanowiącego podstawę egzekucji po wszczęciu postępowania egzekucyjnego i zawarcia ugody pomiędzy stronami, komornik w postanowieniu z dnia 2 grudnia 2013 r. prawidłowo obciążył dłużników opłatą stosunkową z art. 49 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji od pozostałej do wyegzekwowania części świadczenia w wysokości 124.522,11 zł.

Podkreślenia wymaga, iż o celowym wszczęciu egzekucji co do zasady decydują okoliczności istniejące w dacie wpływu wniosku egzekucyjnego. Należy zauważyć jednak, iż w niniejszej sprawie w dacie złożenia wniosku egzekucyjnego komornik dysponował tytułem wykonawczym stanowiącym podstawę egzekucji. Dopiero utrata mocy nakazu zapłaty w trakcie postępowania egzekucyjnego uczyniła niedopuszczalnym jego dalsze prowadzenie. Wobec wniosku wierzyciela o umorzenie postępowania egzekucyjnego z dnia 25 listopada 2013 r., komornik zobligowany był postępowanie w prowadzonej sprawie umorzyć.

Sąd Rejonowy przytaczając treść art. 49 ukse. wskazał jednocześnie, iż podziela stanowisko Sądu Najwyższego zaprezentowane w uchwale z dnia 8 marca 2013 r. III CZP 109/12, zgodnie z którym artykuł 49 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji ma zastosowanie także w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela w sytuacji, gdy będący podstawą egzekucji nakaz utracił moc po wszczęciu egzekucji. Ponadto wskazał Sąd, iż nieuzasadniony jest wniosek, że świadczenie spełnione przez dłużnika poza postępowaniem egzekucyjnym nie wchodzi w zakres świadczenia pozostałego do wyegzekwowania w rozumieniu art. 49 ust. 2 ukse (vide: uchwała z dnia 12 lutego 2009 r., III CZP 142/08).

Sąd Rejonowy wreszcie podkreślił, iż orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego, na które powołują się skarżący wydane w sprawie P 13/11, stwierdzające niekonstytucyjność art. 49 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji dotyczyło innej sytuacji, niż mająca miejsce w niniejszej sprawie. Trybunał Konstytucyjny orzekł bowiem, o niezgodności art. 49 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji zdanie pierwsze z art. 2 Konstytucji,

wynikającej jedynie stąd, że w każdym wypadku umorzenia na podstawie art. 823 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. kodeks postępowania cywilnego zawieszono wcześniej postępowanie egzekucyjne przewiduje pobranie od dłużnika opłaty stosunkowej w wysokości nie niższej niż 1/10 wysokości przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Trybunał Konstytucyjny wskazał, iż stwierdzenie niekonstytucyjności art. 49 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji w zakresie dolnej granicy opłaty egzekucyjnej powoduje w razie umorzenia postępowania na podstawie art. 823 k.p.c. przyjęcie wykładni pozwalającej na odstąpienie od obciążenia kosztami postępowania egzekucyjnego osoby, względem której toczyło się ono na podstawie wadliwego tytułu egzekucyjnego. Podkreślono jednak, iż nie można równocześnie nie zauważyć, że gdyby w tej samej sytuacji doszło do umorzenia postępowania na wniosek wierzyciela (tak jak w niniejszej sprawie), wówczas brak byłoby już podstaw do zwolnienia dłużnika od obowiązku uiszczenia opłaty egzekucyjnej.

Niezależnie od powyższego zaznaczył Sąd Rejonowy, iż treść zawieranych przez strony ugód nie ma wpływu na wysokość kosztów postępowania egzekucyjnego ustalonych przez komornika. Jakkolwiek bowiem umówiłyby się strony w ugodzie, komornik ustala koszty na podstawie stanu sprawy i w oparciu o obowiązujące przepisy.

Wobec powyższego Sąd Rejonowy na podstawie art. 767 k.p.c. a contrario orzekł jak w pkt. 1 sentencji.

W niniejszej sprawie dłużnicy domagali się również w przypadku nieuwzględnienia ich skargi obniżenia ustalonej przez komornika w postanowieniu z dnia 2 grudnia 2013 r. opłaty egzekucyjnej w wysokości 6.368, 81 zł na podstawie art. 49 ust. 7 ukse.

W ocenie Sądu Rejonowego biorąc pod uwagę nakład pracy komornika, brak było przesłanek przemawiających za obniżeniem ustalonej przez komornika opłaty stosunkowej. Postępowanie egzekucyjne prowadzone było od maja 2013 r., w trakcie którego komornik wyegzekwował łącznie od dłużników kwotę 13.543, 27 zł, z czego wierzycielowi przekazano kwotę 6.327, 90 zł. Wobec złożonego przez wierzyciela wniosku o umorzenie postępowania egzekucyjnego z uwagi na zawarcie pomiędzy stronami ugody, komornik zobowiązany był postępowanie umorzyć.

Brak też było, zdaniem Sądu Rejonowego, podstaw do ewentualnego obniżenia opłaty z uwagi na sytuację majątkową dłużników, albowiem w niniejszej sprawie nie wykazali jej w sposób wystarczający. Dłużnicy, jako argument przemawiający za obniżeniem opłaty egzekucyjnej powołali się jedynie na zwolnienie ich przez Sąd Okręgowy w Toruniu od kosztów sądowych.

Sąd podkreślił, iż samo zwolnienie od kosztów sądowych udzielone w postępowaniu rozpoznawczym, podobnie jak zwolnienie od kosztów egzekucji przyznane dłużnikowi w toku postępowania egzekucyjnego - pozostaje bez wpływu na możliwość ściągnięcia od dłużnika opłaty egzekucyjnej należnej komornikowi za dokonaną egzekucję (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2005 r, III CZP 22/05)

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 49 ust. 7 i 10 ukse, Sąd orzekł, jak w pkt. 2 sentencji.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożyli dłużnicy zaskarżając postanowienie w całości.

Skarżący wniesli o uchylenie zaskarżonego postanowienia Komornika w całości, uwzględnienie skargi na czynności komornika, a w przypadku nieuwzględnienia skargi o orzeczenie o miarkowaniu opłaty stosunkowej. Ponadto skarżący wniesli o zasądzenie kosztów postępowania, przeprowadzenie dowodów wnioskowanych w skardze oraz o zwrócenie się do Trybunału Konstytucyjnego z pytaniem prawnym o zgodność art. 49 ust. 2 z Konstytucją.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Przede wszystkim należy podkreślić, iż zgodnie z treścią przepisu art. 770 k.p.c. dłużnik powinien zwrócić wierzycielowi koszty niezbędne do celowego przeprowadzenia egzekucji. Jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy o celowym wszczęciu egzekucji co do zasady decydują okoliczności istniejące w chwili wpływu wniosku egzekucyjnego.

W tym też momencie Komornik dysponował tytułem wykonawczym. Bez znaczenia pozostaje więc czy na dzień składania wniosku o umorzenie przez wierzyciela egzekucji przysługiwało wymagalne roszczenie.

Okoliczności jakie legły następnie u podstaw utraty mocy obowiązującej nakazu, jak i wniosku o umorzenie egzekucji przez wierzyciela pozostają bez wpływu na samą możliwość naliczenia kosztów egzekucyjnych i obciążenia nimi dłużnika, wobec celowego wszczęcia egzekucji (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2013 roku, III CZP 109/12).

A jedynie mogą mieć znaczenie dla ustalenia ich wysokości.

Kwestię ustalenia przez komornika opłaty stosunkowej w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego, reguluje art. 49 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (tekst jednolity: Dz. U. 2006, nr 167, poz. 1191). Zgodnie z obecnym brzmieniem tego przepisu, w sprawach o egzekucję świadczeń pieniężnych w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela oraz na podstawie art. 823 Kodeksu postępowania cywilnego komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 5 % wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania, jednak nie niższej niż 1/10 i nie wyższej niż dziesięciokrotna wysokość przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia.

W przedmiotowej sprawie Komornik umorzył postępowanie na wniosek wierzyciela, albowiem nakaz zapłaty będący podstawą wszczętej egzekucji utracił moc, wobec zawarcie między stronami ugody, mocą której ustaliły warunki spłaty.

Kontrowersje budzi więc w zasadzie jedynie to, czy w takiej sytuacji świadczenie uiszczone przez dłużnika bezpośrednio wierzycielowi traktować jako kwotę wyegzekwowaną i w konsekwencji opłatę ustalić na podstawie art. 49 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, czy jako pozostałą do wyegzekwowania i opłatę ustalić w oparciu o art. 49 ust. 2 u.k.s.e.

Subiektywne przekonanie dłużnika o istnieniu, bądź nie potrzeby wszczynania czy prowadzenia postępowania egzekucyjnego, a w konsekwencji i naliczeniu odpowiednich opłat w żadnym razie nie podważa trafności stanowiska Sądu Rejonowego.

Przede wszystkim, należy zauważyć, że przepis art. 49 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, posługuje się jedynie dwiema kategoriami świadczenia stanowiącymi podstawę do ustalenia opłaty stosunkowej tj. świadczenia wyegzekwowanego przez komornika, od którego komornik pobiera opłatę w wysokości 15 lub 8 %, oraz pozostałego do wyegzekwowania, tj. takiego, którego komornik nie ściągnął od dłużnika w toku egzekucji, na skutek umorzenia postępowania między innymi na skutek cofnięcia przez wierzyciela wniosku egzekucyjnego. Uznanie, że w sytuacji zapłaty przez dłużnika należności bezpośrednio do rąk wierzyciela, w przedmiotowej sprawie w wyniku zawartej ugody, komornik zostałby pozbawiony prawa do pobrania opłaty, doprowadziłoby do wprowadzenia nowej kategorii roszczenia nieznannej ustawie. Trzeba również zwrócić uwagę na cel dokonanej nowelizacji art. 49 ustawy. Jak wskazano w uzasadnieniu projektu ustawy, zamiarem ustawodawcy było premiowanie dłużnika obniżeniem opłaty do 5% w razie zaspokojenia wierzyciela w toku egzekucji, która to okoliczność jest najczęstszą przyczyną cofnięcia wniosku egzekucyjnego. Stanowi to dodatkowy argument za tym, że kwota wpłacona przez dłużnika bezpośrednio wierzycielowi, w przypadku umorzenia postępowania, jest kwotą pozostałą do wyegzekwowania.

Podkreślić trzeba, że stanowisko zaprezentowane w niniejszym uzasadnieniu jest zbieżne z poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w uchwale z dnia 29 października 2009 r., sygn. akt III CZP 82/09, zgodnie z którym w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela po zawiadomieniu dłużnika o wszczęciu egzekucji, od świadczenia spełnionego przez dłużnika bezpośrednio wierzycielowi, komornik pobiera opłatę określoną w art. 49 ust. 2 zdanie pierwsze ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (tekst jedn.: Dz.U. z 2006 r. Nr 167, poz. 1191 ze zm.), w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 24 maja 2007 r. o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 112, poz. 769).

Reasumując powyższe, w przypadku gdy roszczenie wierzyciela zostało zaspokojone przez dłużnika poza postępowaniem egzekucyjnym nie może prowadzić to do uznania że egzekucja nie była skuteczna, a komornikowi sądowemu nie należą się koszty. Nie ulega wątpliwości, iż komornik spełnił swoją rolę i niezasadnym byłoby ponoszenie przez niego negatywnych konsekwencji tego, iż egzekucja trwała krótko, a roszczenie zostało zaspokojone z pominięciem organu egzekucyjnego.

Dlatego też Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego w zakresie oddalenia skargi na czynność Komornika i prawidłowego ustalenia przez Komornika opłaty na podstawie art. 49 ust. 2 u.k.s.e na poziomie 5% wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania.

Odnosząc się natomiast w tym miejscu do złożonego przez dłużnika wniosku o miarkowanie opłaty zgodnie z art. 49 ust. 7 ukse. Sąd może obniżyć wysokość opłat stosunkowych w sytuacjach wyjątkowych, po rozpoznaniu wniosku, uwzględniając wszelkie okoliczności sprawy, spośród których ustawodawca wymienił jedynie przykładowe, takie jak: nakład pracy komornika, sytuacja majątkowa wnioskodawcy oraz wysokość jego dochodów.

Zaznaczyć przy tym należy, że oceniając nakład pracy komornika, sąd winien wziąć pod uwagę, że jak wskazał Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 3 grudnia 2003 r., K 5/02, OTK-A 2003, nr 9, poz. 98, z art. 35 u.k.s.e. wynika, że komornik otrzymane we wszystkich prowadzonych przez siebie postępowaniach opłaty egzekucyjne przeznaczać ma na pokrycie ogólnych kosztów działalności egzekucyjnej. Należy tu przypomnieć, iż opłata egzekucyjna ustalona jest normatywnie w sposób niezwiązany z kosztami konkretnego postępowania egzekucyjnego. Inaczej mówiąc - ustawa nie zakłada, że każde postępowanie egzekucyjne ma przynosić komornikowi "dochód", ani nawet, że każde postępowanie egzekucyjne będzie się "bilansować", tj. komornik otrzyma dokładnie tyle, ile wynosiły jego wydatki w tym postępowaniu. Oznacza to, że nie jest również wykluczone obciążenie komornika pewnymi kosztami, skoro bowiem zgodnie z konstrukcją opłaty jako "ryczałtowego" zwrotu kosztów i wynagrodzenia komornika dopuszczalne jest, aby komornik otrzymał kwotę wyższą niż jego wydatki, to możliwa jest również sytuacja odwrotna, polegająca na braku należytego zwrotu kosztów. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 17 maja 2005 r., P 6/04, OTK-A 2005, nr 5, poz. 50, wskazał, "iż trudno nie zauważyć, że ustawodawca w żaden sposób nie określił, co oznacza wysokość opłaty stosunkowej "odpowiednia" do nakładu jego pracy.

Analiza przebiegu postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 1130/13 prowadzi do wniosku, że chybione jest stanowisko dłużników o niskim nakładzie pracy komornika. Organ egzekucyjny od dnia wszczęcia postępowania do jego umorzenia wykonał szereg czynności zmierzających do wyegzekwowania należności objętej wnioskiem egzekucyjnym zgodnie ze wskazanym sposobem egzekucji (zajęcie wierzytelności k. 11, od Urzędu Skarbowego, od (...) Sp. Z o.o. k. 12 (...) S.A. k. 13 Spółdzielni Mieszkaniowej (...) k. 14 (...) Bank (...) k. 15 ustalenie w systemie (...) dokonał następnie zajęcia ruchomości k. 31, zajęcie wierzytelności (...) Sp. Z o.o. k. 36 (...)k. 37 (...) Sp. Z o.o. k. 38 (...) Sp. Z o.o. k. 39 (...) sp. Zo.o. k. (...)k. 41 (...) k. 42 (...)Zakład (...)k. 43 (...) Sp. Z o.o. k. 44, (...)k. 45 (...)k. 46 (...) Sp. Z o.o. k. 47, Przedsiębiorstwo (...) k. 48, PPUH (...), k. 49, dokonał zajęcia wynagrodzenia za pracę k. 50, zajęcia wierzytelności z rachunku bankowego k. 51, k. 52, skierował wezwanie do podania czy dłużnicy posiadają nieruchomości jako właściciel, współwłaściciel lub użytkownik wieczysty k. 94, dokonał zajęcia wierzytelności (...) Ośrodek (...) k. 104, Szkoła Podstawowa nr (...) k. 105, zajęcia wierzytelności z rachunku bankowego (...) Bank S.A. k. 148.). Czynności te wykonane od 7 maja 2013 roku do 30 sierpnia 2013 roku skutkowały wyegzekwowaniem od dłużników kwoty 13543,27 zł.

Zgodnie z art. 49 ust. 10 ustawy przy ocenie zasadności wniosku o obniżenie opłaty stosunkowej Sąd może wziąć pod uwagę, niezależnie od nakładu pracy komornika, również sytuację majątkową wnioskodawcy. Przedłożone przez dłużników w toku postępowania dokumenty nie pozwalają na kompleksową ocenę ustalonej opłaty w kontekście ich kondycji finansowej. Dłużnicy w treści zażalenia również nie podnieśli żadnych nowych okoliczności uzasadniających wniosek, tym bardziej też nie przedstawili żadnej dokumentacji swojej sytuacji materialnej.

Poza tym ocena sytuacji majątkowej dłużnika i jego dochodów winna uwzględniać okoliczność, że należy on do grupy podmiotów, które dobrowolnie nie spełniły nałożonych na nie obowiązków, najczęściej właśnie ze względu na

złą sytuację majątkową i niewystarczające dochody. Stąd uwzględnienie wniosku dłużnika z tej przyczyny wymaga wykazania we wniosku, że sytuacja wnioskodawcy jest zdecydowanie gorsza od tej, w jakiej znajdują się inni dłużnicy, czego nie uczynili skarżący.

W związku z brakiem podstaw do obniżenia opłaty egzekucyjnej, postanowienie Sądu I instancji należało uznać za prawidłowe.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 §2 k.p.c. w zw. z art. 13 §2 k.p.c. oddalił zażalenie dłużników jako bezzasadne.